

Samforbindelse med sine Vælgere og, jeg vil sige til, med Folket, med Nationen i det Hele. Det er nu vittterligt, at man altid har haft nogen Betænkelse ved middelbare Valg, netop fordi denne Valgmaade svækker den Følelse, som enhver Repræsentation altid trænger til, Følelsen af, at den ikke staaer for fjernt fra sit oprindelige Udgangspunkt; men man har tillige erkjendt — idetmindste har jeg altid erkjendt det —, at middelbare Valg her i Danmark ere et Middel, som man ikke kunde forsmaae ved Dannelsen af et fra det af umiddelbare Valg udgaende Folkething forskjelligt Landskting. Men, mine Herrer, vi vide jo Alle, at det ved den hele Grundlovsfags Gjennemførelse er blevet anseet for rigtigt og nødvendigt ikke at blive staaende ved de middelbare Valg alene. Ved Siden deraf har man jo gennemført en bestemt Forskjel — vel ikke til Gyvende og Sidst, men dog i Henseende til Frembringelsen af Valgmændene — mellem Land og Stad. Men man er ikke engang blevne staaende derved. Man har jo paa Landet ved Siden af de umiddelbart valgte Valgmænd dannet en egen Vælgerklasse af de Høistbestede. Man har i Kjøbstæderne, i Overeensstemmelse med den Tankegang, som er fulgt i de kommunale Valgløve, deelt Vælgerne i 2 Vælgerklasser; man har meent, at de større berettigede Forskjelligheder, som fandtes i Kjøbstæderne, vilde finde et naturligt Udtryk ved en saadan Adskillelse af Valgmændene i to Dele, den ene Deel kaaret af alle Vælgerne, den anden Deel kaaret af de Vælgere, som vare høist befatte. Man har endelig gjort det Samme i Kjøbenhavn. Vi ere da saaledes altsaa, mine Herrer, komne til at danne Landsktinget ved en Combination af middelbare Valg — paa visse Steder endog dobbelt middelbare Valg — med Benyttelsen af en Vælgerklasse, som hviler paa et noget andet Fundament end det almindelige. Men nu siger jeg, at det overtræffer mine dristigste Phantasier, at man ovenpaa denne Bygning atter vil tilfætte en ny kunstig Overbygning, ved i

disse Valgmandsvalg at indskrive en yderligere Forhøningsproces. Jeg maa derhos paastaae, at der slet ikke er noget Nødsædighedskrav, som taler derfor, navnlig ikke i den Stad, paa hvilken Reglerne om Forholdstallet ved Valgmandsvalgene fortrinsviis vilde blive anvendelige, saaledes som det ærede Medlem ogsaa selv har indrømmet, nemlig i Kjøbenhavn. Der er ikke i Kjøbenhavn berettigede Interesser, som ville blive fyldestgjorte ved en saadan yderligere Forøgelse af det hele kunstige Valgsystem. Jeg paastaar, at, naar man lader det blive derved, at en Mand kan vælges til Landsktinget ved blot ved den første Afstemning at have haft over Halvdelen af den udfundne fulde Quotient, da har man derved indrømmet Alt, hvad man med Føie kan gjøre Forbring paa at skulle komme i Betragtning; thi det er jo dog ikke de blot individuelle, ikke de blot reent løse Combinationer, som der kan være Tale om at tage Hensyn til, men det er saadanne, i hvilke der er nogen Gaft og Kraft, og man maa ikke sige, at disse svækkes derved, at Gruppensystemet saa at sige tilintetgjøres her. Jeg vil sige reentud — medens Ingen naturligtviis kan sige, hvorledes Stemningerne kunne virke ved ethvert enkelt givet Valg —, at i det Hele taget troer jeg ikke, at Kjøbenhavns Valgmænd vilde finde sig i en saadan Tvang som den, der er forbunden med Grupperingsystemet. Alle de ærede Medlemmer ville vide, hvad jeg forstaaer ved Grupperingsystemet i Modsetning til Valg med fuld Quotient. Alle de ærede Medlemmer ville vide, at ved det sidste Valg i Kjøbenhavn var der ikke Tale om Andet end Valg med fuld Quotient, og at Ingen her forsøgte paa konstant at ubregne, om man kunde have Lidt tilovers, hvorved man kunde forhindre en Minoritet fra at gjøre sig gjældende. Jeg vil endvidere sige, at Valgmandsvalgene i Kjøbenhavn ikke have den ensidige Charakter, som saa Mange troe. Dersom man forsøgte paa at gennemføre en saadan Ensidighed ved Valgmandsvalgene, saa vilde de meget omtalte saakaldte stille Vælgere nok ophøre at være stille,